

Sygn. akt XIV K 259/16; 1 Ds. 551/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2016 roku sprawy

D. K. (K.)

syna M. i S. z d. Basa

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 kwietnia 2016 roku w S. na ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIV K 835/11 z dnia 28 marca 2012 roku za przestępstwo umyślne polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,83 mg/l, II badanie 0,85 mg/l i III badanie 0,89 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k.

1. uznaje oskarżonego **D. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k., i za jego popełnienie z mocy art. 178a § 4 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych tj. prawa jazdy;
5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt XIV K 259/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. ma 47 lat. Posiada wykształcenie średnie ogólne. Utrzymuje się z renty w wysokości 2000 zł z tytułu stanu zdrowia. D. K. jest współwłaścicielem nieruchomości o pow. 100 m² o wartości ok. 120 tys. zł – współwłasność ułamkowa z byłą żoną; nadto posiada samochód marki M. z 2001 r. wartości ok. 2 tys. zł. Rozwiedziony, zobowiązany alimentacyjnie na rzecz córki w wieku 20 lat, w kwocie 300 zł/mc. Na utrzymaniu również małoletnia córka wychowywana wspólnie z konkubiną. Leczony psychiatrycznie z uwagi na nerwice raz na 3-5 miesięcy - leków psychotropowych nie przyjmuje. Nie leczony odwykowo. Karany trzykrotnie w tym za czyn z art. 178a § 1 k.k. (aktualna karta karna k. 14-15).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie o sygn. XIV K 835/11 D. K. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki w kwocie 20 (dwudziestu) zł. Sąd ponadto orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 2 maja 2012 r.

Jeszcze w okresie potrzebnym do zatarcia skazania z tego wyroku D. K. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 09 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn.. akt II K 1026/13 za czyn z art. 244 k.k. na karę grzywny, którą wykonał w całości w dniu 10 lutego 2015 roku.

Wcześniej, wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 05 sierpnia 2007 roku w sprawie o sygn.. akt II K 137/06 D. K. skazany został za czyny z art. 278 § 1 k.k., art. 258 § 1 k.k., art. 264 § 3 k.k. na karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę skazany odbył w dniu 06 maja 2010 roku, kiedy to warunkowo zwolniono go na okres próby do dnia 06 maja 2013 roku.

D. K. w dniu 5 kwietnia 2016 r. wybrał się z bliżej nieokreślonymi znajomymi na ryby około godziny 4:00 nad ranem. Na miejsce spotkania pojechał samochodem marki M. (...) o nr rej. (...). Samochód ten D. K. chciał okazać potencjalnemu kupującemu, z którym umówiony był w K. w popołudnie tego samego dnia.

Na spotkaniu ze znajomymi D. K. wypił bliżej nieokreśloną ilość alkoholu, nie mniejszą niż 4 piwa, które spożywał od około godziny 14:00.

Po spotkaniu około godziny 17:00 D. K. wsiadł do samochodu, udając się na miejsce spotkania z zainteresowanym kupcem, tj. na ul. (...) w S.

Będąc w stanie nietrzeźwości, poruszając się samochodem osobowym marki M. (...) po ul. (...) w S., D. K. został zauważony przez innego uczestnika ruchu drogowego, który widząc technikę i styl prowadzenia samochodu przez D. K., był przekonany o tym, iż kierujący M. jest w stanie nietrzeźwości, dlatego też zajechał drogę D. K., uniemożliwiając mu kontynuowanie jazdy i zgłosił ten fakt Policji.

Po przyjeździe na miejsce funkcjonariusze Policji przeprowadzili badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu D. K., stwierdzając w I badaniu o godzinie 17:23 stężenie na poziomie 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w II badaniu o godzinie 17:49 stężenie na poziomie 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś w III badaniu o godzinie 17:50 stężenie na poziomie 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. (wyjaśnienia oskarżonego k. 48, protokoły z przebiegu badania trzeźwości k. 2-3, 4-5)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

a/ wyjaśnień oskarżonego D. K. (k. 48, 12-13);

b/ dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy na (k. 1-6, 14-18, 30-46)

Oskarżony D. K., słuchany na rozprawie w dniu 3 września 2016 r. (k. 47-49), przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol około 3 h przed rozpoczęciem jazdy. Tego samego dnia wstał o 4 rano bowiem umówił się na ryby. Cały dzień spędził nad wodą

pijąc alkohol. Na spotkanie z klientem umówił się 2-3 dni przed zdarzeniem. Gdy jechał na miejsce spotkania został zatrzymany przez osobę cywilną która zajechała mu drogę, a następnie powiadomiła Policję. Zatrzymany został na ulicy (...), a jechał na spotkanie na ul. (...) w S.. Wskazał nadto że może podejmował pracę zarobkową lecz nie ma z kim zostawić córki. Posiada rentę z tytułu rehabilitacji, a w grudniu 2016 r. ma kolejną komisję lekarską, która zadecyduje o dalszym przyznaniu bądź odmowie przyznania renty.

Słuchany w dniu 28 kwietnia 2016 r. w toku postępowania przygotowawczego (k. 12-13) podejrzany

D. K. przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 5 kwietnia 2016 r. prowadził swój pojazd marki M. (...) o nr. rej. (...) będąc pod wpływem alkoholu w (...) na ul. (...). Wskazał że wypił wcześniej 4 piwa. Jechał z K. na ul. (...) w S., bo tam był umówiony z klientem w sprawie sprzedaży jego samochodu. Z kolei na ul. (...) został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na wstępie wskazać należy, że wyjaśnienia oskarżonego D. K. Sąd uznał za prawdziwe. Oskarżony nie utrudniał postępowania karnego, a przy tym wyraził żal z powodu zaistnienia zdarzenia, dodatkowo skrótowo opisując przebieg zdarzenia. Twierdzenia oskarżonego odnoszące się do przebiegu wydarzeń korelują przy tym z dowodami z dokumentów zawnioskowanych przez oskarżyciela, pozwalając na jednoznaczną rekonstrukcję przebiegu wydarzeń z dnia 05 kwietnia 2016 roku. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są spójne i rzeczowe.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała. Z kolei dokumenty przedłożone przez oskarżonego również nie budzą wątpliwości i nie były kwestionowane przez oskarżyciela publicznego

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył tym samym dostatecznych podstaw do ustalenia, że D. K. dopuścił się popełnienia czynu mu zarzucanego w akcie oskarżenia tj. iż w dniu 05 kwietnia 2016 roku w S. na ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIV K 835/11 z dnia 28 marca 2012 roku za przestępstwo umyślne polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,83 mg/l, II badanie 0,85 mg/l i III badanie 0,89 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu,

Czyn ten zatem wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Wskazać należy również że zgodnie z utartym poglądem Sądu Najwyższego (przykł. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. IV KK 201/15) prowadzeniem pojazdu w ruchu lądowym jest każde przemieszczanie pojazdu przez kierującego na obszarze, na którym jest prowadzony ruch lądowy, w tym także na drodze dojazdowej bądź drodze polnej, dostępnej jednakże dla ogółu użytkowników.

Szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., w przypadku jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w §

1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Zważyć należy przeto, że D. K. został uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 835/11. Skazanie owo nie uległo zatarciu. Zauważyć bowiem trzeba, że wcześniej, wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 05 sierpnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 137/06, D. K. skazany został za czyny z art. 278 § 1 k.k., art. 258 § 1 k.k., art. 264 § 3 k.k. na karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę skazany odbył w dniu 06 maja 2010 roku, kiedy to warunkowo zwolniono go na okres próby do dnia 06 maja 2013 roku.

Zgodnie przy tym z treścią art. 107 § 1 k.k. w razie skazania na karę pozbawienia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonania tej kary, darowania jej albo od przedawnienia jej wykonania. Zgodnie zaś z treścią art. 108 k.k., jeżeli sprawcę skazano na dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Skoro zatem D. K. skazany został na karę pozbawienia wolności, którą wykonał z dniem 06 maja 2010 roku, to oznacza, iż skazanie wynikające z tego wyroku, jak również wszystkie późniejsze skazania, ulegną zatarciu z dniem 06 maja 2020 roku. Tym samym, pomimo wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 835/11, D. K. winien być traktowany jako osoba skazana uprzednio za czyn z art. 178a § 1 k.k.

To z kolei przesądziło o wypełnieniu przez D. K. w dniu 05 kwietnia 2016 roku znamion przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. D. K. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. D. K. miał także świadomość swego uprzedniego skazania za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie sprawcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w żadnym stopniu winy oskarżonego nie umniejsza fakt spożywania alkoholu w dacie zdarzenia. Wprawiając się w stan odurzenia alkoholem, oskarżony miał bowiem zdolność przewidzenia skutków działania alkoholu na jego organizm oraz powinien przewidzieć własne funkcjonowanie pod jego wpływem.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej z obowiązującym go zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. (informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 12.04.2016 roku).

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Do pierwszej kategorii Sąd zaliczył skruchę i nieutrudnianie postępowania karnego przez oskarżonego.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast fakt uprzedniej karalności D. K.. Za okoliczność obciążającą należy również uznać znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie popełnienia czynu.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd doszedł do wniosku, że kara czterech miesięcy pozbawienia wolności za popełniony przez oskarżonego czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 jest adekwatna do stopnia zawinienia i do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a przy tym osiągnie ona pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego. Zdaniem Sądu kara ta wpłynie także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie. Bezwzględna kara izolacyjna wynika nadto z faktu dotychczasowej karalności na karę pozbawienia wolności oraz fakt bezrefleksyjnego złamania prawa i stworzenia niebezpieczeństwa, co wykluczało zastosowanie innej kary takiej jak grzywna bądź kara ograniczenia wolności. W ocenie Sadu jedynie kara izolacyjna pozwoli oskarżonemu przemyśleć swoje postępowanie i skłoni go do przestrzegania prawa, tym bardziej że oskarżony bez głębszej refleksji wszedł do samochodu i nim kierował znajdując się w stanie nietrzeźwości, narażając tym na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych uczestników ruchu drogowego.

Rozstrzygając ponadto ewentualność zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary wskazać należy, że w żadnej mierze taka instytucja do oskarżonego nie mogła zostać zastosowana. Oskarżony bowiem był już karany na karę pozbawienia wolności w sprawie o sygn. II K 137/06 przez Sąd Rejonowy w Słupsku. Tymczasem, zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. sąd obecnie może zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie wówczas, gdy jest to kara orzeczona w wymiarze nieprzekraczającym roku i tylko wtedy, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Ustalając, iż oskarżony dopuścił się wskazanego czynu pod wpływem znacznych ilości alkoholu, a nadto stwierdzając, iż jest to jego ponowne skazanie za kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, Sąd uznał, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi przez oskarżonego stwarza niebezpieczeństwo w ruchu drogowym, przez co zasadnym jest wyeliminowanie oskarżonego z kręgu uczestników ruchu drogowego po stronie kierowców pojazdów mechanicznych. To stwierdzenie skutkuje obligatoryjnym orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego. Z uwagi na to, na podstawie art. 42 § 3 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Z kolei na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie w tej wysokości również stanowi obligatoryjny środek karny wymierzany sprawcom przestępstwa kwalifikowanego z ART. (...) § 4 k.k. i ma na celu uzmysłowienie im, iż czyny tak kwalifikowane są surowo piętnowane.

Na podstawie art. 43 § 3 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. prawa jazdy, z uwagi na fakt, iż nie było ono zatrzymane w toku postępowania karnego, a oskarżony dotąd nie zgłosił formalnie utraty posiadanego przez siebie dokumentu do żadnych organów administracji ani do organów powołanych do ścigania przestępstw.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, mając na względzie to, że oskarżony nie posiada majątku większej wartości ani nie osiąga stałych dochodów z pracy zarobkowej, natomiast na jego utrzymaniu pozostaje dwoje dzieci.

S., dnia 17 sierpnia 2016 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku